

Lâm Nhất Phàm xoa đầu Nhược Vũ, chưa vội hỏi tại sao cô lại leo ra ban công, đợi cô bình tĩnh lại rồi mới giúp cô cởi bộ váy trên người xuống, động tác thật nhẹ nhàng thoa sữa tắm lên khắp cơ thể của cô, hương lavender thoang thoảng cả căn phòng, Nhược Vũ ngồi yên để anh tấp nước lên người mình rửa sạch sẽ những nơi cần làm sạch.

Lúc này cô có một ước muốn mãnh liệt là được sống phần đời còn lại cùng anh bên một bãi biển, có gió, có tiếng sóng và có anh, những ngày tháng ấy hạnh phúc biết mấy.

Lâm Nhất Phàm ôn nhu đến mức giúp cô mặc luôn áo choàng tắm, đôi lúc hắn thấy mình như một bảo mẫu mà đứa trẻ hắn trông nom lại vô cùng nghịch ngợm, cô làm hắn mất ăn mất ngủ, làm hắn lo sợ cả ngày chẳng lúc nào được yên nhưng mà hắn nghiện đứa trẻ chuyên gây rắc rối như cô, nghiện đến không dứt ra được.

Lâm Nhất Phàm ôm cô đặt lên giường, bản thân cũng ngồi kế bên nghiêm túc hỏi chuyện.

-Tại sao em lại bị họ truy đuổi?

Nhược Vũ có hơi do dự trước khi trả lời vì cô còn chưa xem lại điện thoại của mình có chụp được bức ảnh nào rõ nét hay không nhưng nếu cô tiếp tục giấu diếm thì có lẽ cô sẽ đánh mất người đàn ông kim cương này.

Nhược Vũ hít một hơi nói thật về kế hoạch của mình cho anh biết.

-Em đi thu thập chứng cứ.

-Chúng cứ gì?

Nhược Vũ biết lời mình sắp nói ra sẽ hơi khó tin đối với anh, cô quay đầu nhìn vào mắt anh, tay cũng nắm chặt tay anh chậm rãi nghiêm túc nói.

-Nhất Phàm, lời em sắp nói hoàn toàn là sự thật anh tin cũng được không tin cũng không sao, em muốn thu thập chứng cứ đồng phạm của Lâm Khải Trạch và cảnh sát trưởng Trần Sâm về cái □hết của Trương Nhược Vũ.

Lâm Nhất Phàm nghe mà không hiểu gì, Lâm Khải Trạch làm sao dính líu tới cái □hết của Trương Nhược Vũ, không phải cái □hết của cô ấy đã được kết luận là tự sát sao?

Cô biết Lâm Nhất Phàm không tin liền lục trong túi xách bức ảnh của mình và Lâm Khải Trạch ở bãi biển đêm xảy ra tai nạn.

Lâm Nhất Phàm vẫn chưa thông nào được, vì anh chẳng biết gì về vụ tai nạn này cả.

-Đây là bức ảnh mà Trương Nhược Vũ đã chụp với Lâm Khải Trạch trước khi □hết, Lâm Khải Trạch đã khai với cảnh sát ngày hôm đó anh ta không hề gặp mặt Tiểu Vũ nhưng thật ra là anh ta đã hẹn cô ấy ra đó uống rượu, dụ cô ấy ký vào giấy chuyển nhượng cổ phần Trương Thị còn tạo dựng hiện trường giả giết □hết cô ấy.

Đầu óc Lâm Nhất Phàm xoay như chong chóng, dù hai anh em hắn không hoà thuận nhưng nói Lâm Khải Trạch giết người mà còn giết vợ sắp cưới của mình thì hắn vẫn khó có thể tin được nhưng cách mà Nhược Vũ nói cứ như cô chính là người bị hại vậy.

-Em không phải là Trương Nhược Vũ, vậy tại sao em lại có những thứ này còn biết rất rõ từng chi tiết nữa, cô ấy □hết rồi làm sao nói cho em nghe được?

Cô biết chuyện này nói ra rất khó để tin mà Lâm Nhất Phàm lại có quan hệ máu mủ với Lâm Khải Trạch, nếu đổi ngược lại là cô thì cũng khó mà tin được, chuyện này anh đã không tin được thì liệu chuyện trọng sinh chỉ có trong tiểu thuyết anh có tin không.

Cô buông tay Lâm Nhất Phàm nhìn ra xa xăm.

-Bởi vì chuyện này rất khó để tin nên năm lần bảy lượt em mới không nói cho anh biết, anh xem bây giờ em nói rồi anh có tin được không, có phải anh còn nghĩ nó rất vô lý nữa có phải không?

Lâm Nhất Phàm biết cô không nói dối nhưng bảo hẩn tin như thế này thì phải làm sao đây.

-Không phải anh không tin em nhưng nếu em tìm được bằng chứng sao không đi trình báo với cảnh sát, em có biết em làm như vậy rất nguy hiểm hay không?

-Nếu như mọi chuyện dễ dàng như vậy thì em đã không mạo hiểm tiếp cận Lâm Khải Trạch, anh tưởng em thích hẩn ta sao, em hận hẩn ta, còn muốn giết □hết hẩn ta nữa kìa.

Đột nhiên Nhược Vũ lớn tiếng, trong mắt còn hiện lên bao nhiêu là oán hận, chuyện này thật sự không hề đơn giản rồi.

Lâm Nhất Phàm ôm bả vai xoay người cô lại hỏi cho thật kỹ.

-Nhược Vũ à, em bình tĩnh đi, người □hết là Trương Nhược Vũ vậy tại sao em lại hận? Nói cho anh nghe đi được không?

-Anh không tin em.

Cô có thể nhận ra anh bất chấp tin tưởng cô mọi thứ nhưng chuyện này rõ ràng cô nhìn ra được anh không tin mình, cô cũng không muốn nói nữa, đợi đến khi cô lấy được chiếc đồng hồ có gắn chip ghi âm mà cô tặng cho Lâm Khải Trạch thì mọi chuyện sẽ sáng tỏ thôi.

Lâm Nhất Phàm thở dài ôm cô vào lòng, hẩn biết mình làm tổn thương cô rồi, vả lại cô chưa nói toàn bộ sự thật cho mình biết nhưng mà sự đau khổ của cô là từ đâu mà có vậy, là Lâm Khải Trạch gây ra sao? Hẩn vuốt mái tóc đen mượt của Nhược Vũ xoa dịu nỗi uất ức trong lòng cô.

-Nhược Vũ đừng khóc, anh tin em, anh không hỏi nữa, anh sẽ đợi, đợi đến lúc em sẵn sàng nói với anh mọi thứ.

Đừng khóc nữa anh đau lòng.

Hôm nay nhìn cô leo lên ban công hẩn đã nhận ra cô chính là cô gái hôm đó tại buổi họp báo của Trương Thị, nếu không phải có mối hận sâu nặng thì làm sao hết lần này tới lần khác cô đặt cược mạng sống của mình như vậy.

Nhược Vũ, thứ mà em còn giấu anh là gì vậy? Bao lâu nay em tiếp cận Lâm Khải Trạch là vì muốn trả thù cho Trương Nhược Vũ hay cho chính bản thân em? Rốt cuộc anh trai của anh có phải là kẻ giết người hay không, thật lòng anh mong rằng đó chỉ là một sự nhầm lẫn.

Nhược Vũ không trách Lâm Nhất Phàm vì trong chuyện này anh không hề biết gì cả, anh chịu ngồi đây nghe cô nói đã là tốt lắm rồi. Cô siết chặt vòng tay mình ôm anh thật chặt, ngày cô sắp lật ngược tình thế đưa Lâm Khải Trạch vào tù đã tới gần nhưng hình như cảm

giác sắp xa anh lại càng rõ thêm.

Cô đã sống một đời thất bại, sống một cuộc sống dằn vặt bởi mối hận thù, thân xác của cô cũng đã rã nát ở chốn hoàng tuyền rồi, làm ơn đừng lấy thêm của cô bất cứ thứ gì nữa.

Lâm Nhất Phàm nằm xuống giường ôm cô vào lòng, hắn không dám hỏi cô có phải vì trả thù mới đồng ý lấy hắn hay không, nhìn cô khổ sở như vậy làm sao hắn nỡ.

Nhược Vũ à, em mỏng manh như vậy, lỡ như em có chuyện gì anh làm sao sống nổi đây.

Nhược Vũ không nghĩ mình sẽ nói mọi chuyện cho Lâm Nhất Phàm biết sớm như vậy nhưng thật may giờ này anh vẫn còn ở cạnh cô.

Nhược Vũ đưa mắt nhìn anh hôn lên môi anh thật nhẹ.

-Nhất Phàm à, tại sao anh lại biết em gặp nguy hiểm?

-Đó là linh cảm của một người yêu em nhất trên đời này.

-Vậy tại sao anh lại yêu em?

-Vì em là vợ của anh.